

MAYA IN DE SFEREN

Maya is een titel die wij gebruiken voor begoocheling. Maar er wordt vaak iets bij vergeten. Maya was de moeder van Siddartha, de Gautama Boeddha. Zo zou je kunnen zeggen dat uit de waan de verlichting wordt bereikt. Als iets in de sferen van toepassing is, dan is het dat wel. Wanneer je overgaat, dan leef je in je eigen gedachtewereld. Je wordt geconfronteerd met de van anderen, maar eigenlijk is het toch een gedachtespel. Je scheidt je eigen wereld. Als je een Zomerland met mooie huisjes verwacht, dan vind je Biarritz in de sferen al heel gauw. Verwacht je lotusvijvers, dan kun je wandelen in parken. Wat je ook verwacht, dat komt er wel. Er is echter één ding dat je goed moet onthouden. Alle dingen worden door jezelf bedacht.

Dan ontmoet je een ander die ook een gelijksoortig beeld heeft en die je dan wijst op een klein detail. Dat detail had je oorspronkelijk niet opgemerkt. Je had er niet aan gedacht dus was het er niet, maar nu je ernaar kijkt, is het er. Op deze manier kunnen heel complexe werelden worden opgebouwd. Er zijn sferen met steden en prachtige beeldhouwwerken, statige lanen en alles wat u maar wilt. Want stadsbewoners gaan ook over en die voelen zich in de vrije natuur niet onmiddellijk helemaal thuis. Als wij dus zeggen, dat de sferen begoocheling zijn, dan hebben wij eigenlijk gelijk. Maar we moeten wel onthouden dat die begoocheling verandert. Wij drukken dat meestal uit met te zeggen dat je omhoog gaat. Je komt dan in hoog-Zomerland, een berglandschap met tempels en noemt u maar op. En dat is wel ongeveer waar.

Het is de wereld van bezinning die men zich voorstelt. De mensen denken aan bezinning in termen van meditatie in de natuur, tipitjes, kerken, kathedralen of zelfs kloosters. Die zijn er, maar is de uiterlijke vorm die je aan de dingen geeft. Zo goed als je vermoeid kunt geraken van een voorstellingswereld waarin je hebt geleefd in laag-Zomerland, zo kom je ook in hoog-Zomerland langzaam maar zeker tot de ontdekking dat in feite het innerlijke proces van bewustwording, denken, uitwisseling van gegevens met anderen belangrijker is dan de omgeving die je daarbij hebt bedacht. Dan komen we dus in een wereld waarin je geen voorstellingen meer gebruikt. Maar nog steeds is de geest door haar bewustwordinggang, via incarnaties in de stof etc. geneigd om alles in tegenstellingen te zien.

Daarom spreken we daar over muziek, over trillingen van lagere aard. Later ga je misschien andere trillingen mede beschouwen en dan noem je dat een wereld van klanken of van kleuren. Maar die dingen zijn niet echt. Het proces zelf spoelt zich niet af buiten je maar in je. Je wordt niet omgeven door een keurige wereld, maar in je zijn allerlei gevoelens. Er zijn kleine erkenningen en die te samen kun je alleen in een caleidoscopisch schouwspel voor jezelf a.h.w. aanschouwelijk maken. Op deze wijze kom je dan aan werelden toe waarin onderscheid, zoals mensen dat kennen, bijna niet meer aanwezig is. We spreken dan over de wereld van het Gouden Licht, het Witte Licht en doen dan net alsof het daar iets heel bijzonders is. Het is er eigenlijk niet. Er is een gloed, zeker.

Het Gouden Licht is een gloed van welbehagen, een soort koestering waarin alle begrippen langzaam, zonder dat je helemaal beseft hoe, samensmelten totdat je elke keer met een geheel te maken krijgt in plaats van met de tegenstelling. Om dat ogenblik, dat je zelfs geen verschil meer maakt tussen wat van buiten op je inwerkt en datgene wat in je leeft, tref je in het Witte Licht. Het is dus duidelijk, dat Maya inderdaad de moeder is van de verlichting of de Verlichte als u dat zo wilt. Dat is met uw eigen wereld ook zo. U leeft in een wereld die voor een groot gedeelte wordt bepaald door uw denken, door uw gedachten, door dingen die u als vanzelfsprekend aanneemt, maar die eigenlijk niet zo zijn.

Heeft u wel eens een girocheque uitgeschreven? Een girocheque is geen geld. Het is namelijk niets. Het is een stukje papier plus een aantal boekhoudkundige bewerkingen. U zoudt brood mee kunnen kopen. U zoudt er niets mee kunnen doen. Maar omdat u is overeengekomen dat het betekenis heeft en iedereen of de meesten daarin geloven, heeft het die waarde. Dat is ook zo met begrippen als patria, democratie enz.. Ook die dingen zijn voortgekomen uit

denken plus een gemeenschappelijke afspraak. Ze zijn niet concreet en reëel waar, maar je kunt doen alsof ze echt zijn. En zolang mensen dat maar blijven accepteren is het voor hen waar.

Er bestaat een heel aardig verhaaltje van iemand die per ongeluk terechtkomt in een trein van de ondergrondse die verongelukt. Hijzelf merkt daar niets van. De trein raast verder met een zekere helling door lange donkere tunnels en eindelijk komen ze aan een station. Als ze dan instappen, zien ze daar allerlei duiveltjes rondlopen. Ze worden gedreven in een ruimte met een omheining van prikkeldraad. Buiten staan duivels met buikbakjes om brandpleisters e.d. te verkopen. Iedereen is daarvan erg onder de indruk. Iedereen denkt: nu wordt het mijn noodlot. Maar er is een mens bij die daar niet in gelooft. Het idee, dat daar een oude, manke duivel alvast brandpleisters aan de nieuwelingen wil verkopen voor brandwonden, vindt hij zo belachelijk dat hij begint te schudden van het lachen. Hij begint te schateren. Het is aanstekelijk. De rokende bergen en de zeeën van vuur beginnen langzamerhand in een mist te verdwijnen. Het kraakt een beetje en tenslotte blijft alleen de trein nog over en iedereen stapt als de bliksem in. Zo gaan terug en ze zijn niet verongelukt.

Het verhaal vertelt dan verder dat in de trein nog iemand zat van de geheime dienst (het zou in Engeland zijn gebeurd) die erg dankbaar was. Hij stapt uit op hetzelfde station als de man die heeft gelachen. Hij ziet dat de man blijft staan voor de Bank van Engeland en begint te lachen. En dan schiet hij hem dood, ook al weet hij dat hij daarvoor de strop krijgt. Want als die man om de Bank van Engeland had gelachen, dan zou het economische systeem in elkaar gestort zijn. Dit verhaaltje, zo onbenullig als het klinkt (overigens niet van mij maar van een schrijver op aarde), demonstreert waar het eigenlijk om gaat.

Maya is niet alleen maar een begoocheling die ons van buitenaf opgelegd. Maya is een proces dat zich in ons afspeelt en waarvan wij te samen met anderen deel uitmaken. Nu zal het u ook duidelijk zijn waarom in de duistere sfeer wel een hel kunt vinden. Een hel, compleet met vuurpoelen, met duivels en al datgene wat tot de helse roisserie behoort.

Maar er zijn ook andere werelden. Kale werelden, woestijnwerelden. Er zijn werelden waarin alle planten vleeseters zijn of met doornen naar je steken of met papegaaibekken naar je bijten en waar je niet weet welke kant je moet uitgaan. Er zijn werelden waarin je probeert door krochten omhoog te kruipen om eindelijk uit de sombere duisternis de kilte of de hitte van een hels bestaan te ontkomen. Er zijn ook werelden waarin iemand helemaal alleen zit en steeds maar geld telt. Zolang hij aan geld denkt, is het er. Maar als hij ook maar even aan iets anders denkt, dan verdwijnt het. Er zijn werelden vol serpentes. Er zijn werelden die alleen doen denken aan de achterbuurten van een grote stad: alles is grauw, vuil en vaag. Alles wat daar licht is bedorven en rot. Al datgene wat de mensen tegen elkaar doen is onvriendelijk, onaangenaam. Dat zijn geen werelden die concreet bestaan. Het zijn werelden die zijn voortgekomen uit de gedachten van de overgeganen. Daarom is het altijd zo moeilijk om een proces, dat zich in de geest afspeelt, op de juiste manier te vertalen.

Als ik u vertel, dat wij naar beneden gaan, dan lieg ik al, want er is geen boven en er is geen beneden. Maar voor u is dat neergaan naar een toestand die minder is dan de mijne. Nou, dat doe ik dan inderdaad. Wanneer ik daar kom, dan kan ik soms iemand die graag uit zo'n wereld weg wil, helpen. Dan sta ik, volgens het verhaal dat je dan vertelt, in het licht je bent onaantastbaar en je brengt iemand in de lichtkring. Dat is de manier om het uit te beelden: anders kunnen mensen het vaak niet eens volgen. Wat is werkelijkheid?

Ik heb bepaalde denkbeelden in mij. Het zijn geen perfecte denkbeelden: er zit ook allerlei begoocheling bij, natuurlijk. Maar het is een prettiger begoocheling dan die van de ander. Op het ogenblik, dat ik met zo iemand contact krijg en hij mijn denken als reëel kan aanvaarding begint daardoor als vanzelf zijn wereld te veranderen. Dan is hij a.h.w. met mij in mijn wereld. Hij moet dan alle indrukken verwerken. Hij moet voor zichzelf ook weer een beeld gaan opbouwen waardoor die wereld langzamerhand compleet wordt en alle hiaten die er misschien nog inzitten worden ingevuld. Op die manier haal je iemand uit het duister. Een duister, dat geen duister is, tenzij de mens zelf het als duister ervaart, dat hij zegt dat het donker is. Het is een eigenaardige wereld.

In uw wereld wordt veel gesproken over misleiding, bedrog en wat dies meer zij. In geestelijke werelden gebeurt dat ook wel, vooral als dode mensen pas zijn overgegaan. Want hun onderbewuste heeft een ander wereldbeeld dan zij zich hadden voorgesteld. Nu komen ze in

die andere wereld terecht. Dan hebben zo het ineens tegen de pastoor, de dominee, de imam of wie dan ook die zij zien als verantwoordelijk voor hun beeld van het hiernamaals. Reëel zijn die dingen nooit. Dit is een belangrijk punt dat u nooit over het hoofd moogt zien.

Wanneer u overgaat en u komt terecht in een geestelijke wereld dan is dat geen concrete wereld. Het is een wereld die uit uzelf voortkomt. In uw onderbewustzijn ligt b.v. schuldgevoel. In uw onderbewustzijn is een verzet en een onvrede. Dan zal uw wereld dat schuldgevoel uitbreiden in een trieste omgeving, de ontevredenheid in een voortdurende strijd met alles. En zo kunnen we door gaan.

Dat geldt ook voor u. Daarom is het zo belangrijk dat een mens die overgaat met zichzelf in harmonie is. Daarom is het ook zo belangrijk dat een geest, die in een bepaalde wereld of sfeer leeft, gaat beseffen dat de processen, die zich in het ik afspelen voor die entiteit veel belangrijker zijn dan alles wat hij om zich heen ziet.

Het is natuurlijk leuk om naar de Zomerlandse bloemenvelden te gaan kijken. Ze hebben daar tinten en kleuren zoals je op aarde nooit hebt gezien, omdat men zich die wel kan voorstellen maar ze niet kan weergeven of produceren. Ik kan me voorstellen dat een technicus die overgaat en een schuldbewustzijn heeft in een hel terecht komt waar geen duivels zijn maar alleen robots en waar de straf wordt bepaald door computers. Waarom niet? Als dat zijn denkbeeld is. Als ik nu mijn eigen bestaan beschouw. Ik zit op het ogenblik net een beetje boven de vormwereld. Dan is het mij soms alsof ik deel uitmaak van een mateloos mooie symfonie. Maar is het een symfonie. Ik verklaar het als muziek, als klank. In wezen zijn het toch alleen gedachten die niet eens vormhebbende gedachten, eerder gevoelens, erkenningen die op mij worden afgedrukt. Maar voor mij wordt het een symfonie. Een enkele keer zie ik iets dat lijkt op een schitterende zonsopgang of zonsondergang. Dan heb ik contact gehad met iets dat ik niet helemaal kan begrijpen, maar wat mij met een gevoel van wijding. Voor mij is de associatie daarvan het kleurenspeel dat mij op aarde altijd heeft verbluft. De aarde heeft fantastische zonsopgangen en zonsondergangen die ik heb gezien in de tropen, ook wel in Nederland en elders op de wereld. Zo kom ik aan die beelden. Nu is het natuurlijk aardig om te zeggen: Je moet die beelden afschaffen. Maar kun je dat?

De verlichte is los van alle dingen. Hij maakt deel uit van alles, maar gelijktijdig is hij niet meer een zelfactief wezen. Pas wanneer hij zelf actief wordt en zich losmaakt, zal hij zich als verlicht manifesteren maar hij is het eigenlijke niet meer volledig. Hij heeft niet meer de toestand van perfecte harmonie. Zo gaat het ons toch ook. Wij zijn wezens met een bepaald wereldbeeld, met een ik-voorstelling. Of die juist is of onjuist doet niet ter zake. Een typisch voorbeeld:

Mensen die overgaan houden zeer sterk vast aan de laatste voorstelling die zij van zichzelf hadden. En dan kun je zien hoe mensen zichzelf en elkaar bedriegen. Er zijn mensen bij die er op aarde hebben uitgezien als een levend skelet. Als u hen nu ziet, zoudt u hen zo willen gebruiken als reclame voor de nieuwste mode, stralend. Aan de andere kant: Een heel goed mens gaat over en blijft altijd het oude vrouwtje met haar sloofje (schortje) om, alsof ze dadelijk op moet om Kniertje te spelen. Dit geldt niet voor Esther de Boer - Van Rijk die zichzelf heel anders ziet. Er zijn entiteiten die terugkeren naar hun jeugd. Een man van 90 jaar sterft en als hij zich dan ziet hij eruit als 19. Het is geen vergissing. Het is gewoon het ik-beeld dat hij heeft. Wij doen dingen. Waarom doen wij die eigenlijk? Zijn ze noodzakelijk. Dat vraag ik mij wel eens af. Voor ons zijn ze noodzakelijk. De actie is voor ons een methode om ons a.h.w. te verbinden met al datgene, wat buiten ons staat. Maar is de actie op zichzelf zinvol in de zin van, als wij het niet doen het dan helemaal niet gebeurt? Ik zou zeggen, dat wij heel vaak bezig zijn om problemen op te lossen voor onszelf en voor anderen die niet zouden bestaan, als wij er niet over zouden denken. Dus ik leef eigenlijk ook in een wereld van begoocheling. Ik ben daar nog niet bovenuit gekomen, omdat mijn wezen nog niet in staat is de dingen allemaal te aanvaarden zonder ze gelijktijdig weer om te zetten in gradaties, in tegenstellingen.

Maya in de sferen is een werkelijkheid. Ook voor mij en ook voor u als u overgaat. Dan zijn er mensen die zeggen: dat is heerlijk, dat zal ik goed onthouden. Als ik dan overga, zal ik voor mij eens even de ideale wereld te bouwen. Vergeet het maar! Je kunt geen wereld bouwen met alleen denkbeelden, ze moeten gevoeld zijn. Je kunt niet zeggen, dat voor mij het schitterende kleurenspeel zich kan openplooiën, indien er niet in mij een ontroering is waardoor

dat beeld wordt opgeroepen. Het is dat wat er diep in u leeft dat bepalend is en niets anders. Daaraan kunt u met uw wil en uw gedachten heel weinig doen. Pas als u gaat begrijpen dat u zelf onevenwichtig bent, omdat u op een bepaalde manier schulden wilt aflossen of u iets wilt bereiken en u daaraan gaat wijden of het echt is of niet, dan komt u verder.

Wanneer u overgaat, moet u de wereld waarin u terecht komt maar aanvaarden. Niet uitroepen: Ja, maar ik ben lid van de Orde. Ik ben lid van de katholieke kerk of ik ben de Paus. Of, ik ben maar een moordenaar of een misdadiger of een politicus, u moet gewoon de wereld nemen, zoals ze is. De wereld toont de problemen die in u leven. De spanningen die daarin bestaan, zijn de verbeelde weergave van de emoties en de onevenwichtigheid van de emoties die ook in de geest aanwezig blijven.

Dan kijk je eens heel goed naar die wereld. Als er een wereld is waarvan je zegt: ik wil haar eigenlijk niet, dan kun je niet zeggen: Ik verander haar. Je kunt wel zeggen: ik ga op weg. Het is helemaal geen sprookje dat er mensen zijn die een Jacobs ladder naar de hemel aan het beklimmen zijn. Je krijgt er kramp van in de benen die je niet meer hebt. Je hijgt met longen die allang niet meer bestaan. Je lijdt eronder, maar je gaat verder. Dat is helemaal niet een proces van klimmen. De uitputting is de uitbeelding van de moeite die het je kost om langzaam maar zeker de gevoelens om te zetten in iets anders. Daarom zeg ik: ga op weg. Als je een doel hebt onverschillig welk, en je gaat op weg, dan is het bijna zeker dat als je maar doorzet je dat doel ook bereikt: tenminste als dat doel te maken heeft met innerlijk, met je vrede. De rest blijft een spelletje dat je zelf projecteert.

Dan zijn er ook mensen die zeggen: kunnen wij dan niets doen voor onze dierbare overgeganen. Natuurlijk kunt u dat. Niet dat het voor u mogelijk is om b.v. door bidden en aflaten eventjes de zondaren uit het vuur te halen, een douche te geven en vervolgens in de hemel te parkeren. Maar omdat uw aandacht, uw genegenheid - of die nu biddend uitdrukt of met een bloemetje of alleen maar in een voortdurende herinnering - voor de ander een bevestiging is van zijn wezen. Meestal zijn mensen, die pas zijn overgegaan nog zo sterk harmonisch met de wereld dat ze die dingen opnemen. Daardoor wordt voor hen het innerlijke gevoel van aanvaarding zo groot dat ze ook datgene wat naar hen toekomt kunnen aanvaarden zonder gelijktijdig in een verzet of in een poging om het te veranderen los te breken. Dat is het begin van het bewustwordingsproces.

Dan kan ik natuurlijk ook nog wat zeggen over de verlichting. Ik heb het zelf niet meegemaakt. Ik moet hier dus spreken van horen zeggen. Verlichting is eigenlijk het wegvallen van je persoonlijke problemen, van je persoonlijke gevoelens van onvolledigheid. Daardoor sta je open voor alles wat er rond je bestaat. Je ziet het niet meer als een belasting, een conflict of iets waaraan wat gedaan moet worden, je beleeft het gewoon en je blijft jezelf. Ik geloof, dat dat in de verlichting het werkelijk belangrijke is aanvaarden, niet afwijken, niet je laten verleiden tot acties al zijn ze nog zo leuk. Je niet laten omkopen zelfs door de behoefte een ander te helpen. Dat kan later wel. Het is de absolute verstilling waarin je alle dingen aanvaardt: tenminste dat hebben ze mij verteld.

Ik vraag mij wel eens af hoe zij eraan zijn gekomen, want Verlichten komen maar heel zelden terug. Als iemand zegt dat hij een boeddha is, dan kun je je afvragen of hij wel weet wat boeddha zijn betekent. Ik voor mij meen duidelijk te hebben gemaakt dat er inderdaad een leven vol begoochelingen bestaat, ook na de dood. Ik heb geprobeerd u aan te tonen dat datzelfde ook in uw wereld geldt. Ik hoop u duidelijk te hebben gemaakt dat ook die illusies een werkelijkheid zijn.

Uw girocheque is eigenlijk niets waar. Het is een boekhoudkundige fictie van geld. Maar als iemand uw chequeboekje steelt, dan zit u wel mooi onthand, of het illusie is of niet. Want voor u is het echt en voor uw wereld is het echt. Dat moogt u nooit vergeten. Maya is weliswaar illusie, meer achter maya staat de werkelijkheid. Een werkelijkheid die wij niet kennen en die wij daardoor in allerlei delen en tegenstrijdigheden interpreteren.

Ik hoop, dat ik u tevens heb duidelijk gemaakt dat je na die overgang je wereld niet willekeurig kunt veranderen, maar dat je wel kunt proberen in een steeds intensere, in een meer harmonische mate zelfs je wereld te zijn. Als u dat heeft bereikt, is deze inleiding al voldoende.

DISCUSSIE

❖ *Wat is het praktische nut voor ons leven hier om deze dingen over de sferen te weten?*

Het kan een praktisch nut hebben in dien voege dat u zich op aarde bewust wordt van de vele illusies waarmee u leeft en de vele dingen die u als waar aanvaardt zonder dat ze dat zijn. Dat op zich lijkt mij al een hele verbetering. Daarnaast heeft u het grote voordeel dat u niet met verwachtingen overgaat die door uw onderbewust zijn allemaal worden vernietigd. Mag ik hier nog iets aan toevoegen: Het zal u bekend zijn dat mensen met een bepaald schuldgevoel ook als dat verdrongen is, de neiging hebben om steeds een verkeerde keuze te doen. Zij bestraffen a.h.w. zichzelf. Dat kan zover gaan dat zij zichzelf verwondingen en letsel toebrengen ook nl. doen ze dat schijnbaar niet opzettelijk. Het is dit aspect van schuldbewustzijn en van allerlei verdrongen problemen, om niet te zeggen skeletten in de kast, die een grote rol spelen en in uw leven en na de dood. Want uw onderbewustzijn, zoals dat heet, bevat ook een groot gedeelte van datgene wat u geestelijk bent, wat u geestelijk doet. Zelfs op aarde wordt u daardoor voortdurend beïnvloed. Als u vraagt naar het praktische nut, dan kan ik alleen maar zeggen: als u probeert eerlijk te zijn tegenover uzelf en zo weinig mogelijk dingen verdringt, dan zult u daardoor zelfs in uw stoffelijk bestaan het voordeel hebben van een evenwichtige en rustige persoonlijkheid. U zult daardoor tevens - en dat is nog veel belangrijker - voorkomen dat u zichzelf bestraft zonder dat te beseffen en daardoor verbitterd wordt tegenover een wereld die geen schuld heeft aan hetgeen u allemaal overkomt.

❖ *Is het niet mogelijk dat niet alleen alle mensen in de stof, maar ook alle entiteiten in de geest aan een gemeenschappelijk maya zijn onderwerpen en dat ook in de geest alle z.g. 'feiten' betrekkelijk zijn en wellicht alleen het bestaan zelf (het oosterse Sat - Chit - Ananda): kan worden ontkend?*

Als u goed naar mijn inleiding heeft geluisterd, hoe kort ze misschien ook was, dan zult u moeten toegeven dat ik de nadruk heb gelegd op dit aspect. Wat de werkelijkheid is, weten wij niet. Te zeggen dat wij het wel weten, zou dwaasheid zijn. Maar wij kunnen zeggen: het feit, dat ik besta, mij van mijzelf bewust ben, is voor mij werkelijkheid. Vergeet niet, dat er ook nog andere theorieën zijn. Als wij de kant uitgaan, wordt er gezegd: "Brahman droomt en wij zijn alleen maar figuren in de droom van de opper-God." Dat kan waar zijn maar zolang wij voor onszelf werkelijk zijn, is ons bestaan voor ons de kern van onze werkelijkheid. Al het andere is twijfelachtig. Daar kunnen wij allerlei illusies aan verbinden en zeggen: Dat is een maya of een gemeenschappelijke maya. Ik durf zelfs niet zo ver gaan dat ik zeg: ik ben is de waarheid. Het is voor mij de waarheid, maar ik weet niet eens of zo dit kosmisch is. Dit vanuit hetzelfde oosterse denken dat u citeert.

❖ *Hoe ziet u de hoogste top van een wezen in werkelijkheid?*

Ik heb de hoogste top van een wezen nog nooit aanschouwd. Dat is ook heel begrijpelijk. Als ik op de top van mijn eigen wezen zou zijn, dan zou ik meer oordelen. Er zou voor mij geen conflict meer bestaan, maar ook geen tegenstelling. Dan zou ik dus niet kunnen zeggen wat de top van een ander is. Ik kan alleen zeggen en misschien zelfs dat niet meer: zo is het. Maar wat voor mij de top is van een ander Als een ander een rijkdom van inhoud bezit en dat is een kruising - zou ik zeggen - van gevoelens en bepaalde denkbeelden die vanuit uw standpunt grotendeels abstract zijn, dan ervaar ik u er is meer in die persoonlijkheid en beschouw ik hem als groter dan mijzelf. Vergelijkenderwijs natuurlijk. En als iemand een kleiner bewustzijn heeft zodat ik ontdek dat ik alles wat daarin is ken en nog meer, dan is dat voor mij een kleinere persoonlijkheid. Maar wie ben ik om te zeggen wat de top is? Ik weet het eenvoudig niet.

❖ *Hoe kun je mensen helpen bij stervensbegeleiding die alleen met de ideeën van de kerk zijn vertrouwd geraakt?*

Ik meen, dat daar zelfs 2 brochures over verschenen zijn. De eenvoudigste oplossing is dit. Beloof hun geen hemel. Als iemand overgaat of kort voor het overgaan, laat merken dat je van die persoonlijkheid houdt. Probeer de dingen die goed zin geweest in dat leven nog eens de revue te laten passeren. Probeer duidelijk te maken dat zo iemand in zijn leven veel goede dingen heeft gedaan. Het geeft rust en daarnaast brengt het hem tot een positieve instelling die dan bij en na de overgang voor de persoon van groot belang kan zijn.

❖ *Welke typische mens-eigen dwaasheden, neigingen zoals jaloezie, eigenwijsheid, eerzucht, angst bestaan in Zomerland ook nog?*

Allemaal. In licht gewijzigde vorm vaak en meestal met wat minder negatieve uitwerkingen dan op aarde. Je kunt ook bij ons mensen vinden die zich als een soort dictatortje gedragen in een waanwereldje wat ze zelf hebben geschapen. En dan behoeven ze heus niet slecht te zijn. Ook bij ons zijn er mensen die overlopen van ijdelheid, die absoluut eigenwijs zijn en daardoor een lange tijd geïsoleerd blijven van alle begrippen die hun wereld verder zouden kunnen aanvullen. En dan kun je toch in een wat lichtere wereld leven. Je kunt natuurlijk ook in een duistere wereld terecht komen. Het ligt er maar aan op welke manier je die eigenschappen zelf beleeft en ziet.

❖ *Als alles denkbeeldig (maya, illusie) is, ook alles wat ervaring en beleving is, waarom lijkt het dan zo echt?*

Omdat u niet beseft dat het verbeelding is. Op het ogenblik, dat u droomt, fantaseert u. Toch kan een droom soms zo intens zijn dat zo meer werkelijk lijkt dan de werkelijkheid. Het is zelfs mogelijk, dat u in een droom daardoor komt tot bepaalde belevingen die o.m. lichamelijke kentekenen achterlaten of zelfs een soort genezing van kwalen ten gevolge kan hebben. Toch is de droom een illusie. U weet, dat de droom een illusie is. Maar weet u het wel werkelijk? Of zou uw droom een andere werkelijkheid zijn? Daar zitten we nu juist met het probleem. Wij nemen aan dat iets werkelijk is omdat het beleven voor ons werkelijk is. Maar als alles maya is en wij beleven delen daarvan als werkelijkheid en andere delen verdringen wij, dan leven wij in een beperkte werkelijkheid voor onszelf. Dat wil zeggen, dat wij volgens die regels moeten leven en werken en moeten handelen omdat we anders ongelukkig zijn, omdat we anders in conflict komen met ons wereldbeeld. Laten we één ding heel duidelijk stellen: Wanneer u naar krankzinnigengesticht gaat, kunt u mensen ontmoeten die een heel afwijkend beeld hebben van het leven en van de werkelijkheid. Soms worden ze door angsten gejaagd. In andere gevallen zijn ze overtuigd dat ze de top zijn van het een of ander. Zolang echter die aanval duurt, zijn zij in die waan uitermate consequent. Ik geloof, dat het die consequentie is die duidelijk maakt, dit is op dit moment zijn werkelijkheid. Als je iemand dan krankzinnig noemt omdat zijn beeld van de werkelijkheid van het jouwe verschilt, dan heb je vanuit jouw standpunt gelijk, maar dat wil nog niet zeggen dat de ander gekker is dan jij.

❖ *Als u stelt dat iemand die krankzinnig is door de meeste mensen als abnormaal wordt beschouwd omdat hij een beeld heeft dat afwijkt van de z.g. normale werkelijkheid en er is een wereld denkbaar dat de meeste mensen dat beeld van die krankzinnige zouden hebben, dan zou een normaal mens krankzinnig verklaard worden.*

Neen. Dan zou wat nu krankzinnig heet normaal zijn geworden. Iemand, die nog normaal zou zijn zoals men het nu beschouwt, zou in een dergelijke wereld een zodanig afwijkend gedragspatroon hebben dat men het alleen door ziekte of krankzinnigheid zou verklaren.

❖ *De werkelijkheid die normaal bestaat, is toch niet meer waard dan de werkelijkheid die in die krankzinnige bestaat. Waarom moet daar dan meer gewicht aan gegeven worden?*

Om de doodeenvoudige reden dat u leeft in een wereld waarin neuzen tellen nog steeds erg belangrijk is.

❖ *Dat is in de sferen niet zo?*

In de sferen is de mogelijkheid tot neuzen tellen veel kleiner, omdat je daar eerst in overeenstemming met anderen moet zijn voordat je meetelt in die groep. Terwijl hier gewoon ... Democratie is het tellen van de neuzen van degenen die gekozen zijn omdat ze de juiste neus schenen te hebben voor het nemen van de juiste beslissingen. Iets wat ze dan niet waarmaken, maar daardoor nemen ze beslissingen die democratisch tot stand zijn gekomen.

Als wij kijken vanuit een christelijk standpunt, dan is het opstellen van kruisraketten een van de grootste dwaasheden, ja misdaden die je kunt begaan. Tegen Petrus heeft Jezus gezegd in de Hof van Olijven, "Steek uw zwaard op, want hij die het zwaard hanteert, zal door het zwaard vergaan." In een ander geval, toen de man boos werd, zei Jezus tegen hem: "Als men u op de linkerwang slaat, keer de rechter toe." Niet iets waar ik het mee eens ben, maar zo staat het er. Nu zijn er mensen die zeggen, dat zij het christendom en de vrijheid van de christelijke samenleving verdedigen door datgene te doen wat Jezus heeft verboden en waartegen hij heeft gewaarschuwd. Kijk, dat is wel een vorm van waanzin. Of je zegt: Jezus' leer is niet juist en wij hebben gelijk, of je zegt: Jezus' leer is juist, maar dan hebben wij ongelijk, dan mogen wij dat niet doen. Daar heeft u nu van die eigenaardige problemen

waarmee je eigenlijk met twee werkelijkheden te maken krijgt. Hoe lost nu een mens die werkelijkheidsverschillen op. Eenvoudig door te zeggen: Ja, ik richt wel een pistool op die mens, maar ik ben niet van plan om hem dood te schieten, tenzij hij een beweging maakt die ik als aanval interpreteer. Dus ben ik niet van plan om iemand te verwonden en ben ik heel geduldig. En ik zou mij nog een keer laten slaan ook, als hij dan maar weet dat hij er dan bij is. Dat is onzin. Maar op die manier kun je een compromis sluiten. Dergelijke compromissen vinden we overal.

De orde is uitermate verdraagzaam. Nou, laten we dat even aannemen. Dat wil dan zeggen, dat men aanneemt dat anderen alles moeten verdragen wat men zelf doet. Maar gelijktijdig is men niet in staat om een ander te verdragen of zelfs maar een afwijking van diens mening te verdragen. Dan zit je fout. Maar dat kun je weer bij elkaar trekken door te zeggen: Ja, maar die ander weet minder dan ik. Ik weet het. Of je kunt zeggen: Hij heeft geen recht op die mening, want hij weet er niets van. Die redenering hoort u vaak, niet alleen bij de Orde. De Orde is verdraagzaam en daarom spreekt men onder elkaar vnl. over de fouten van anderen. Dat voorkomt namelijk dat u zich moet bezighouden met uw eigen fouten. Die kunt u moeilijk verdragen, terwijl u de fouten van een ander dan wel verdraagzaam kunt kritiseren. Het is een complex. U moet niet denken: het is allemaal zo eenvoudig. De hele wereld bestaat uit allerlei illusies, natuurlijk. De illusie van de vrije economie is even onmogelijk als die van de absolute planning. Geen van beide is gezien de mensheid te bereiken. Toch zijn er mensen die zich daaraan vastklampen en die alles wat anders is of niet opmerken of weginterpreteren. Zij zeggen: ja, maar wij begrijpen. Dat wil toch zeggen dat het een illusiewereld is, nietwaar. Dan kun je zeggen: Wat is dan de werkelijkheid? Dat weet je eenvoudig niet. In Rusland is de werkelijkheid dat de Partij gelijk heeft. In Amerika is de werkelijkheid dat Reagan grotendeels gelijk heeft. In Nederland is het de waarheid dat Lubbers zijn gelijk haalt. En dan kun je doen wat je wilt, maar zo denkt men. Dat is het denken in een bepaalde richting, in een bepaald systeem. Voor de betrokkenen is dat volledig waar. Zelfs als het bewijs van het tegendeel zich regelmatig toont. Als zo dan tenslotte door de omstandigheden gedwongen bepaalde wijzigingen zullen aanvaarden of aanbrengen, dan zeggen ze niet: Wij hebben vroeger verkeerd gehandeld. Zij zeggen: omdat wij vroeger zo goed hebben behandeld, kunnen wij het nu verbeteren. Dit is typisch menselijk, maar het bewijst hoezeer de mens in een illusiewereld leeft.

- ❖ *Degene die u nu noemt, een politicus, zal wel weinig problemen hebben met andere zaken, want hij weet er steeds een mooie draai aan te geven dan degene die serieus als een christen probeert te leven en in de meerderheid van het neuzen tellen een andere situatie tegenkomt.*

Dit zijn twee afzonderlijke punten.

In de eerste plaats: als iemand als politicus werkelijk gelooft in het christendom en dergelijk beslissingen neemt, dan neemt hij deze vaak uit politieke en carrière betreffende overwegingen. Hij weet in zichzelf wel degelijk dat hij zich schuldig maakt. Dan wordt alleen het schuldgevoel verdrongen. Het zou bij dergelijke mensen in het een of ander ongeluk kunnen ontaarden of in de een of andere krankzinnige bespreking of in een of anders vergissing die de carrière vernietigt e.d. Maar het wordt niet beseft. Daar heeft u gelijk in.

In de tweede plaats, de christen die denkt dat zijn denken de wereld is, maakt ook een vergissing, want ook hij kent niet de totale waarheid. Zijn schuldgevoelens komen dan niet voort uit dat wat hij is of eventueel doet, maar komen voort uit een gevoel dat hij meester van de wereld zou moeten zijn op grond van de juistheid van zijn geloof. En dan hebben we weer te maken met een heel bekende illusie, namelijk dat je door je gelijk het recht hebt anderen in de normen van dat gelijk te dwingen.

- ❖ *Zou je kunnen zeggen dat wat wij in het dagelijks leven maya noemen dat daar achter ook nog weer een wereld zit..... (door gehoest verder onverstaanbaar).*

Dat kun je zeggen, maar er blijft nog altijd een vraag staan: hebben de sterren invloed - of wij die erkennen of niet - of is onze erkenning dat sterren invloed hebben of kunnen hebben bepalend voor de invloed die ze uitoefenen? Dat wil zeggen, dat je door het aannemen van een invloed gelijktijdig jezelf aantastbaar maakt voor die invloed, ongeacht of ze reëel bestaat of niet.

❖ *Is het de bedoeling dat je zelfstandig weet te zijn en tenslotte door een inzicht een zekere hanteerbaarheid bereikt?*

Een absoluut antwoord op de vraag blijft moeilijk. Ik kan dit alleen vanuit mijn eigen standpunt behandelen en uit eigen ervaring. Ik kan dan zeggen: naarmate u meer los komt te staan van het denkbeeld dat uw werkelijkheid bepalend moet zijn voor anderen en tevens die werkelijkheid innerlijk volledig kunt beleven, u tot een hoger bewustzijn komt waarbij de belangrijkheid van vele dingen wegvalt en daarvoor in de plaats andere dingen voor u belangrijk worden. U kunt dit omschrijven als een bewustwording of een groei. Ik geloof, dat dit een proces is dat zich door de sferen heen doorzet, zeker tot aan het Witte Licht waarachter ik helaas niets ken en waarover ik slechts zeer weinig weet.

❖ *Na de overgang komen we in maya gereleerd eigenlijk aan ons stoffelijk bestaan. Onze denkbeelden nemen we mee,*

Voor een groot gedeelte.

❖ *Hoe zit het met de dwang deze denkbeelden te recupereren in die mate dat je maya kunt oplossen?*

Om het heel eenvoudig te zeggen. Wanneer wij overgaan, dan moeten wij komen tot een zekere toestand van innerlijk evenwicht (harmonie) om in staat te zijn verdere krachten bij voortdurend op te nemen en daardoor ons bewustzijn op een ander niveau te brengen. Als dat op een gegeven ogenblik niet meer gaat, omdat ons bepaalde dingen ontbreken of omdat wij misschien een bootje onevenwichtig zijn, dan ontstaat er een periode van verveling. Wij moeten dan zoeken naar een andere oplossing. Als je behoort tot de sferen van Zomerland of misschien zelfs tot de sfeer waarin ik vertoef, dan is het heel waarschijnlijk dat je denkende aan belevingen op den duur gaat denken aan de menselijke vorm. Dat is dan voor jou de oplossing van het probleem: ik ben tot stilstand gekomen. Reïncarnatie is dus geen algemene noodzaak, dwang of regel, maar het is een zeer grote waarschijnlijkheid, omdat de meeste mensen die overgaan niet in staat zijn zich geestelijk zodanig verder te ontwikkelen dat ze de innerlijke evenwichtigheid volledig bereiken.

EPILOOG

Wij hebben op uw verzoek gesproken over maya in de sferen. Het zal u duidelijk zijn dat begoocheling een door denken geschapen onwerkelijkheid, niet alleen voor de sferen maar voor het gehele bestaan, bepalend is voor zover wij het beleven. Of wij dit erkennen of niet, maakt weinig uit, omdat wij geen methode kennen van zelfbewustzijn zonder juist die complexiteit van allerlei voorstellingen. Dat betekent, dat we nooit kunnen aannemen dat het bereiken van een bepaalde sfeer of wereld op zichzelf voldoende is. Alles is een proces waardoor wij langzaam maar zeker al datgene verliezen wat ons tot een ikje in de wereld maakte het voortdurend herkennen van de tegenstellingen tussen onszelf en het andere.

Op het ogenblik, dat wij een versmelting aanvaarden, zullen wij nog bestaan, maar het bestaan heeft dan geen betekenis en geen zin meer middels uiting. Het is op zichzelf de ervaring van het geheel. Naar men mij vertelt, is dat een verrukking die door niets anders kan worden overtroffen. Maar zelfs daar weet ik niet, of dat een illusie is of niet. Wanneer wij vanavond afscheid van elkaar nemen, dan besef ik heel goed dat ik u achterlaat met meer onzekerheden dan zekerheden. Onthoudt u één ding. U bent het die bepaalt wat voor u goed en wat kwaad is. U bent het die bepaalt wat voor u waar is en wat onwaar is. U bent het die in het eind uitmaakt wat u voor de wereld en wat de wereld voor u betekent. U kunt echter deze dingen nooit splitsen. Het zijn altijd eenheden. Elke tegenstelling is een eenheid. Daarom moet u gewoon uw eigen weg zoeken.

Of u wilt denken over de sferen of niet, doodgaan doet u toch wel. U komt terecht in een andere vorm van bestaan. Daar ze voor een groot gedeelte uit uzelf wordt geboren, zal ze altijd anders zijn dan datgene wat u heeft verwacht. Zeker, als u harmonisch bent met de Orde, dan is er een contact. Dat betekent niet, dat er een hoop mensen op u staan te wachten en roepen: Hoera, daar hebben we weer een lid van de Orde! Het betekent alleen dat in uw bewustzijn de waarden, die de Orde uitdraagt, kenbaar worden en dat u dan langzaam gaat erkennen: hé, hier zijn anderen die bij mij horen. Misschien dat u een voorstelling daarvan gaat maken en dan ontmoet u hen. Dat is de werkelijkheid. Daarom moet u vandaag leven zoals u het vandaag volgens uw beste innerlijk weten goed acht. Laat u niet misleiden door hetgeen anderen zeggen. Wat de wereld zegt, is eveneens illusie als datgene wat u zelf meent.

Kies dan voor de illusie die het best bij u past. Zorg ervoor dat u innerlijk tevreden kunt zin. En laat het vooral niet zover komen dat men - zoals onze vriend Henri eens zei - later moet constateren, mijn grootste zonde was een gemiste kans. Want dat is de werkelijkheid, onze werkelijkheid.

Wanneer wij onszelf waarmaken, vergroten wij ons bewustzijn en ons vermogen om met anderen harmonisch te zijn. Op het ogenblik, dat wij dat vergeten en onszelf proberen om te vormen tot iets dat behoort tot de illusies of de werkelijkheid van anderen, zullen wij daardoor onszelf ongelukkig maken, ook al beseffen wij het niet. En dan zullen wij daaruit conflicten zien voortkomen die zowel op aarde als bij de maya in de geest van grote betekenis zijn.

Wees uzelf. Zorg, dat u altijd met en over uzelf tevreden kunt zijn. Als u dat doet, dan heeft u het belangrijkste gedaan dat een mens kan doen.

Ik dank u voor uw aandacht.